

és európai valóságot megmutató művészet mellett. Ezért küzdött minden tétével – vagyis: értünk.

Igyekszünk, tesszük mi is a dolgunkat, János, úgy, ahogy mondtad, és ahogy – reményeim szerint – ma is mondanád. Szavadra sokan figyelnek, hiszen szellemiségedet hordozzák magukban, és így mindenütt azok, akik Nálad kezdték irodalmi, szerkesz-

tői pályafutásukat, vagy egyszerűen csak segédkezet nyújtottál nekik, akkor és úgy, amikor és ahogy kellett. Amikor pedig az embernek beszélni támad kedve Veled, hát csak úgy leemeli a polcra a regényeket, a verseket, a köteteket, az életmű más darabjait, vagy beleolvass a Magyar Naplóba: ezekben Te mindig benne leszel.

Nemes Attila

KÓKAI JÁNOS

Trombiták és dobok

Késő van, mondja a beszélgetés közepette barátainak.

Térdére csap, és lassan pakolni kezd.

Bőröndbe teszi életdarabjait.

*Egy sál az ölelések melegével,
kalap, idegen eszmék napszúrása ellen,
bakancs, az Út arrafele göröngyös,
vigyázva kell völgyeket-hegyeket mászni,
ne törjön fel a láb.*

*Köntös, hideg éjszakákra,
ne dermessze meg gondolatait.*

És csak rakja egymásra emlékeit:

*borozások fülledtségét,
hónapok-évek óta várt csókok ízét,
családi kirándulások illatait, egy kutya simogatását,
esős délutánokat, kávé- és szeretkezés-illatú reggeleket,
könyvek mondatait, nyitogatni a szellem ajtaját,
és verseket, a metafizika hajtóműveit.*

*Hegyként tornyosul előtte minden az utazáshoz,
körüállják rokonok, barátok,
nyomják minden oldalról a kofffer fedelét,
de sehogy sem tudják lecsukni.*

*Pedig enélkül nem kel Útra.
Inkább itt marad. Szól tanácstalanul.
A fejek lehorgadnak.*

*És akkor egy háztömbnyi angyal érkezik,
trombiták és dobok hangja kíséri Őket,
kézen fogják kétfelől – komótosan lépegetve a felhők felé.
Hátranéz, és látja,
egy kis kerub egyensúlyozza utána bőröndjét,
összekacsintanak,
mi még jóban leszünk, cimbora.*